

Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 października 2016 r., sygn. akt V KK 279/16

Teza: Prokurator jest uprawniony do wniesienia kasacji na korzyść oskarżonego, nawet w sytuacji, w której nie zaskarżył on wyroku Sądu I instancji, a wyrok sądu II instancji został zmieniony na niekorzyść oskarżonego z naruszeniem zakazu reformationis in peius, przy wniesieniu apelacji oskarżonego, na jego korzyść.

„[...] W przedmiocie kasacji wniesionej przez Prokuratora Okręgowego w S. należy stwierdzić, że w niniejszej sprawie prokurator był uprawniony do wniesienia kasacji, mimo, iż nie zaskarżył wyroku Sądu I instancji. **Sąd Najwyższy wielokrotnie przyjmował, że prokurator ma prawo złożenia kasacji na korzyść oskarżonego także wówczas, gdy nie zaskarżył uprzednio wyroku Sądu I instancji, wyrok ten natomiast został zmieniony rozstrzygnięciem Sądu odwoławczego na niekorzyść oskarżonego. Złożenie przez prokuratora kasacji na korzyść oskarżonego jest zawsze możliwe wtedy, gdy uprzednio wniósł on na jego korzyść apelację od wyroku sądu I instancji (art. 520 § 2 KPK). Jednak również w wypadku gdy tego nie uczynił, lecz apelację wniósł oskarżony, prokurator ma prawo wniesienia kasacji na jego korzyść. Wywodzi się to uprawnienie z faktu, że przysługuje ono niewątpliwie oskarżonemu, a to właśnie w interesie oskarżonego prokurator w takim przypadku działa. Wniesienie przez prokuratora kasacji na korzyść oskarżonego nie jest dopuszczalne jedynie wtedy, gdy wyrok sądu pierwszej instancji nie został w ogóle na korzyść oskarżonego zaskarżony, a także i wówczas gdy - przy braku takiego zaskarżenia - wyrok ten utrzymano w mocy lub go zmieniono na korzyść oskarżonego (...).**

Należy też dla porządku nadmienić, że w niniejszej sprawie nie zachodził żaden z wyjątków przewidzianych w art. 434 § 3 KPK w brzmieniu z dnia orzekania, gdyż wyrok w sprawie nie został wydany z zastosowaniem art. 343KPK ani art. 387 KPK, lecz po przeprowadzeniu pełnego postępowania sądowego. Nie miało też miejsca w niniejszej sprawie skazanie z zastosowaniem art. 60 § 3 lub 4 Kodeksu karnego lub art. 36 § 3 Kodeksu karnego skarbowego.

Stwierdzając zatem, że Sąd odwoławczy dopuścił się rażącej obrazy przepisów postępowania, która miała istotny wpływ na treść wyroku w postaci podwyższenia - **wbrew zakazowi reformationis in peius** - kary orzeczonej wyrokiem Sądu I instancji, Sąd Najwyższy uznał,

że spełnione zostały przesłanki do uwzględnienia obu kasacji w trybie określonym w przepisie art. 535 § 5 KPK, i w konsekwencji orzekł, jak w wyroku. [...]”.